

ВСЕЗНАЙКО

Издава училищен ученически съвет при І ОУ „Христо Ботев“ гр.Търговище

Брой 24

Март 2010 година

Слово за България!

България

Красотата на България
България е красива,
тя на всички е любима.
Има цветя, както и пъстри
листа.
Има дървета, има и храсти,
както и море прекрасно.
Цветята и са много свежи ,
почти като бодлички на
таралежи.
Има и големи градове
София, Варна и Бургас.
Всички те са любими за нас!

Република България е моята
родина!
И много я обичам, защото е красива.
Затворя ли очи пред мен изплуват:
високи сини планини,
широки прелестни земи.
Сънувам я когато спя
с красивите и езера.
Много я обичам
и българче се аз наричам!

Мирослав Георгиев-IV дКлас

Милена Мирославова-IV д клас

ВЕЛИК СПОМЕН ОТ МИНАЛОТО

Един свещен свят от миналото ...Там са заключени радост и тъга,
безброй спомени. Това място е връх Шипка. Велико и незабравимо име!

Когато за първи път отидох там, ме връхлетя странно чувство. Едновременно чувствах
гордост и необятна свобода. Искаше ми се да прегърна най-близките за мен хора, да усещаме заедно
величието на върха.

Гледката беше неопишуема: Балкана, който сякаш нямаше край, а пред мен - паметникът и
историята...Видях кръст на един зъбер и си припомних разказите на татко за битката. Осъзнах, че
точно на онази скала се е водела борбата. В този момент вълнението ме завладя и сълзите потекоха.
Плачех за убитите опълченци, чиито тела са били използвани за оръжие. Поетът нарича този миг на
саможертва „хекатомба“. Пълното отдаване на борбата е български знак – на най-смелите,най-
безкористните, най-силно вярващите в каузата. Личностите, забравили себе си заради свещеното
българско благо. Жалко, че в нашето съвремие такава всеотдайност липсва! Героизмът в името
българско вече е отстъпил място на антиценностите... Погледът ми отново се спря върху величавия
паметник и мисълта ми се върна към необятната история. Почувствах се значима, голяма, избрана
сред милиони други същества да бъда малък пратеник на историята... Заключих това усещане
дълбоко в себе си. За първи път изпитвах истинска и чиста национална гордост.

Все още хипнотизирана от видяното, се отправих към храм-паметника в село Шипка. Църквата
със златни кръстове и куполи беше невероятно красива. Беше пълна със снимащи гледката туристи,
но на мен не ми трябваше фотоапарат. Всичко, което видях и чух, се запечата в съзнанието ми.
Сърцето ми биеше силно и неудържимо като прърхаща с крилцата си птичка. Запаших свещ за здраве
и се помолих за опълченците, загинали за свободата на България.Пламъчето на свещта огряваше
душата ми с искри, които очертаваха пътя на познанието за родовите корени. Най-голямото
достойнство на всяка нация е в миналото ѝ, в древността ѝ.Усещах гордостта от силата на прадедите
си, в чиито вени е текла буйна и немирна кръв. Със следи от нея бяха покрити скалите около мен.
Времето отдавна ги е измило, но споменът за българската смелост ще бъде вечно жив и поради това –
свещен!

Сара Пламенова Проданова – VI „в“ клас

Трети март

Трети март е една от най-великите дати, които ние с гордост честваме. Споменаваме героите, които са дали живота си за свободата на България.

Тяхната съдба е неразривно свързана с родната земя, с нейното бъдеще. Драматична е била съдбата на българския народ. Векове наред той е живял в робство.

Всеки спомен от миналото е болезнен. Ала народът не се е примирявал с робството, а мъжествено е отстоявал своята свобода. Нека пазим спомена за тези, които загинаха в битките за свободна България.

Нека тяхната саможертва не бъде напразна, а народът извървял с достойнство пътя към свободата, не носи никога повече „срама на челото“. Нека с гордост се наричаме българи!

Ние българите, трябва да се радваме, че сме имали силни и смели хора и такъв съюзник като Русия, които да защитават Родината ни.

Ако не бяха те, ние нямаше да съществуваме като народ и никой нямаше да знае къде е България.

На този велик ден трябва да сме признателни пред саможертвата на всички, борили се за свободна България и ще е срамно ако ние, или нашите деца не знаем какво се е случило на Трети март.

Аслъ Хикмет-VI в

България

Едно гълъбче бяло,
едно гълъбче зелено,
едно гълъбче червено,
лети в синия простор.

Обичам те, моя страна
с красиви родни поля!
Обичам планините високи
и бързите планински
потоци.
Обичам, белите, родни
брези
и земята пропита с
кръвта на герои.

Обичам те, Отечество
мое!

И искам всички цветя на
света,
на теб, Родино да подаря!
Мирослав Георгиев-IV д
клас

Моята родина

България е моята родина,
във нея гълъбчета има.
Във нея има хубави
полеа,
в които растат лалета.

Тя има много езера,
с вода чиста като сълза.
Тя има високи планини
и дълги сребърни реки.

Деца учат в училища
чудесни,
четат, рисуват, пеят
песни.

Обичам моята родина,
най-красива на
планетата ни синя!
Силвена Андонова-IV клас

България

България- Това е моята родина! Аз и принадлежа, така както са и принадлежали други преди мен, така, както ще и принадлежат всички, които ще дойдат след мен.

Тази земя ми позволява да усетя, че съществувам, да разбера смисъла на подвига и героизма на моите предшественици.

Сърцето ми усеща красотата и звучността на българското слово, и открива същността на това, което е било преди, на родното, на българското.

Имаме дълговечна история. Тогава, когато други народи са се пробуждали в Европа, ние сме творили историята си.

С черти и резки, с пот и кръв....

В зората на 21 век сме. Звучи „Одата на радостта“. Много европейци са щастливи, а за нас българите говорят, че отиваме в Европа.

Но аз мисля, че нещо все ни липсва. С болка казвам, че това, което ме тревожи е настоящето. Прекалено напред се вторачихме. Лошото е, че дори мислите ни са в бъдеще време.

И макар понякога цялото състояние на България да ни се струва безнадеждно, свързвайки го с прашни улици, развалени светофари, нека не забравяме, че преди всичко България е и Ботев и Левски, и Пирин и Рила, Шипка....

Докато в миналото нашата родина се е граждала въз основа „На оръжие, братя!“..., днес има само един път напред и това е утрешна Европа-силна и обединена, носеща в себе си своите предимства и недостатъци, надежди и страхове.

И дано смелата мечта за Европейския съюз не остане една измама, утопия, защото мечтатели все още има и затова го има и света!

Сонер Сеидов -VII в клас

България през моите очи

„Земя като една човешка длан,
но по-голяма ти не си ми
нужна....”

Георги Джагаров

Земя в която се носи дъх на прясно сено,
здравец, шибой и излика. Дъх на разчупена
пита, омесена от добруджанско жито....

Заслушвам се. Сякаш чувам конския тропот
на Аспаруховата конница.

Заглеждам се. Виждам как Аспарух забива
острото копие и извиква:

-Тук ще бъде България!

Пренасям се в миналото и виждам онова
малко момиченце, облечено в сукман и бяла
риза с мушката в косата, как мете двора и си
тананика: „Питат ли ме дей зората?”
Зората, която и мен е огряла.

Това е моята България-моята родина! Колко
много обич и гордост нося в сърцето си за
нея! С какво гордост произнасям думите „Аз
съм българин!”

Красива е моята родина!

Стара планина ме посреща с прохладните си
вековни гори. Дунавската равнина, където
жълтее златното жито, слънчогледите ,
които кимат приветливо.

Като развълнувано море на юг са острите
върхове на Родопите . Величествено се
издигат Рила и Пирин.

Това си ти , моя родино! Гордея се с тебе!
Гордея се с дедите си: Паусий, Раковски,
Левски и Ботев и много, много още народни
верни синове.

Често се питам дали достатъчно те
познаваме?

Колкото повече те изучаваме , толкова
повече картини се разкриват пред нас. За да
те обикнем и пазим трябва да се докоснем до
природата ти. Но дали наистина я пазим?

Не са малко тези, които чупят, секат,
паят и рушат красотите ти. Та нали
всичко това е сътворено от дедите ни и от
нашите родители?

Ние сме тези , на които родината ни
разчита. Много заминаха зад граница. Но
чужбина пари дава, но не и родина.

Аз мога да кажа, че където и да отида, пак
ще се върна. В сърцето си ще нося словата :
„Мила родино, ти си земен рай!

Ти си моята България!”

Ивайло Николаев-Vв клас

България

България е едно кътче от рая. Ако съдим по красивите гори, езера и реки това е едно вълшебно
място за отдих, почивка и за зареждане с нова положителна енергия, но малко са онези от нас, които
оценяват красотата на родината ни.

Независимо, че нашата страна е бедна, мисля , че в душите на хората все още се крие доброта.
Навсякъде виждам весели и усмихнати хора. Те са щастливи. Много млади хора работят. Правят
епохални открития, които ще допринесат много за благополучието на човечеството.

Старините, останали от древността са така запазени, сякаш са били векове под стъклен похлупак.

Горди сме , че и ние даваме нещо на света. Радваме , че България няма да бъде малка и бедна страна,
обругана, а известна държава с авторитет и значимост в света, почитана и желана.

В моята България искам да няма страдания и неизлечими болести, да няма изоставени деца с
тъжни лица и насълзени очи, изпълнени с тревога и болка. Да няма граждани , които да се
самоунищожават, само защото едни са християни, а други мюсюлмани. Да няма насилие и
убийства, да няма хора , които да се разхождат на свобода в градските градини и да дебнат от
храстите за поредната жертва. Искam всички честно да се трудят и живеят щастливо, в любов и
разбирателство.

Искam България да е такава не само в моите мечти и моята фантазия! Това е колкото нереално, то
е и толкова постижимо. Всичко зависи от нас.

България ще бъде такава, каквато ние я направим.

Аз не искам България от фентъзи романите, а реална и истинска.

Нека работим заедно, така , че да превърнем мечтите си в реалност, да постигнем успехи и да
превърнем България в красиво и желано място за живеене.

Аслъ Хикмет- VI в клас

България

*Родино, моя любима!
Обичам те безкрай моя мила!
Специална ти си за мен,
повтарям си го всеки ден.
България-достойно име носиш ти,
то е името на моите мечти.
И как красива си през моите очи,
сърцето ми от щастие тупти.
Николета Николова-IV д клас*

Илияна Иванова-IV д клас

България през моите очи

Нашата родина България е една от най-красивите в целия свят. През цялата си многовековна история тя продължава все още да бъде така красива и да впечатлява със своята красота туристите. Още от самото начало на своето развитие в нея са започнали да се зараждат и утвърждават порядки и традиции, които са се запазили и до наши дни.

Историята и е богата на събития, които са определили политическото, икономическото, културното и социалното и развитие.

Въпреки превратностите в историческото и развитие тя е запазила и съхранила своята национална идентичност, бит и култура.

Днес България е страна в която цари враждата, неразбирателството, завистта, противоречията, хаоса дори, все характеристики, които довеждат до по-трудното оцеляване на хората в днешно време.

Докато в миналото хората са разчитали един на друг и са си помагали, кой с каквото може. Днес всеки гледа да оцелее, не се интересува от другия и гледа само себе си.

Вярно е, че и в миналото е имало хора, които са гледали собствения си интерес, но те са били по-малко.

Днес властва порока на егоизма, злобата и завистта и те все повече се утвърждават в битието на хората в наши дни.

Захвърляйки доброта, съпричастността, радостта на хората от щастието на ближния, българинът днес все повече гледа той да е добре и не се интересува от другите.

И причините за това са в устройството на държавата, тя не осигурява спокойствие, защита и сигурност на населението. Почти всеки един от нас ще потвърди, че животът в страната ни е труден. Неслучайно се наблюдава изселване на част от българския народ, за да се търсят по-благоприятни условия за живот, които му гарантират работа, дом и спокойствие.

В България днес народът живее в страх и несигурност от утрешния ден.

Държавата не може да осигури достоен живот на българите. Поради недобра държавна политика и управление на страната у нас се засилва корупцията и безнадежност обзема народа ни.

Българинът все повече започва да става безотговорен към природните богатства. Голяма част от територията и водния потенциал са замърсени. Все повече се изсичат горите, което се отразява на климата в страната.

Младите хора не се интересуват от това, в тях не се заражда чувството за съхранение на красивата ни природа и подобряване живота на хората.

От казаното дотук може да се направи следният извод.

България е една страна, която въпреки трудностите е успяла да се запази като държава, съхранявайки националната си идентичност и култура, но малко по-малко са започнали да се утвърждават неблагоприятни за народа ни събития, които влошават човешките взаимоотношения, качеството, стандарта и условията за живот.

Десислава Савкова-VII д клас

България през моите очи

България е моята Родина. Тук аз се родих и израстнах.

Отраснах с песните на пойните птички в Парка.

Ние живеехме там и мама често ме водеше в природния парк. По цял ден играех, гонех гълъбите по алеята, тичах на воля.

А в бабината къща на село се удивлявах на цялата красота на природата. Тя е близо до гората и по цял ден е огласяна от песните на славея, кукувицата и сойката.

Никога не съм била в чужда страна. Вярвам, че там няма да видя и усетя това, което усещам сега, когато чувам гласа на кукувицата.

Рано напролет баба винаги ми слагаше паричка в джобчето, за да не ме закука кукувицата с празен джоб. Тя казваше, че това било за късмет и много парички през годината.

А колко е топло в бабината къща през студените зимни дни, уханието на прясно

насечените дърва до печката, приятния унес на бабините приказки.

През пролетта, когато поляната се покрие със зелена трева пред къщата, изваждаме бабините черги, постиламе ги и по цял ден разгръщам шарените книжки с картинки.

Трудно е да се опише красотата на бабината къща, красотата на българската природа, красотата на моето родно гнездо, на България.

Тя е в сърцето ми, в душата ми!

Едва ли има такава прелестна красота, както в родината ни?

Пълноводните реки, синьото море, високите сини планини и най-вече – хората, които живеят на тази прекрасна земя са неопенимо богатство.

Всичката тази прелест, аз успявам да я видя и усетя, защото за мен е гордост да бъда българка!

Николеца Мариянова-II д клас

България

България е моята родина.

Обичам я с нейните красиви езера, планини и реки.

С просторните и резервати и препълнени с курорти с туристи.

Планините в България са най-красиви на земята.

Рила е една от тях. С нейните седем Рилски езера е известна в много държави.

Родопите са известни със ски курортите си.

Пампорово е един от най-посещаваните през зимата. Той е разположен във вътрешността на Родопите в подножието на връх Снежанка.

Българското Черноморско крайбрежие е известно с широката си плажна ивица. Затова е предпочитано от български и чуждестранни туристи.

Най-красивите места в България са обявени за резервати. Така например: Сребърна, Калиакра, Камчия. Там се намират растения и животни, застрашени от изчезване, затова те се записват в Червената книга на България.

Такава е моята родина – красива, плодородна и богата с народа си!

Мирослав Галинов-IV д клас

България

Моята родина се нарича България.

Тя е малка страна, но е много красива.

На изток се синее Черното море. Там има широки плажове и красиви курорти.

На запад се издигат планините Рила и Пирин.

В тях има много езера от които извира пълноводни реки.

Стара планина е разположена от единия до другия край на България. Тя е била закрилница на народа ни.

В България има много културни и исторически паметници-крепости, църкви, манастири, музеи.

В тях е запазена историята на българската държава.

Българският народ е славен и трудолюбив.

България е имала велики царе-хан Аспарух, цар Борис, цар Симеон. Тя има и славни герои Васил Левски, Христо Ботев, Раковски и много други. Те са се борили за свободата и независимостта на държавата.

Аз много обичам моята родина и се гордея, че съм се родила тук.

Марина Димитрова-II б клас

Моята вяра , надежда и любов

Вяра , надежда и любов са три сестри. Цялата добрина, човечност и солидарност се събират в тези три думи.

Може би те са всичко от което се нуждаем.

Вярата! Всеки човек вярва в нещо. Понякога хората вярват в чудеса. Ако силно вярваме, те наистина се случват.

Трябва да вярваме на себе си и на своите приятели. Ако сме верни на себе си можем да постигнем всичко. Ако следваме мечтата си, един ден тя може да стане реалност.

Всеки има нужда от истински приятели. Но дали те са истинските , става ясно в момент на изпитание. Тогава те могат да направят всичко за теб. Истинските приятели са безценно богатство и трябва да вярваме , че ги има.

Надеждата! За да имаш надежда трябва поне една от мечтите ти да се е сбъднала. Когато човек губи надежда, той губи част от себе си и престава да се бори. Надеждата е тази, която ни дава сили в най-трудните моменти от нашия живот. Никога не трябва да губим надежда, защото тя ни дава сили да продължим напред.

И последното, най-важното е любовта. Любовта към близките, любовта към отечеството, любовта към живота. Тя е многолика. Може да е навсякъде. Съпътства ни през целия ни живот. Нито един човек не може да живее без любов. Затова винаги я търсим и който я срещне е истински щастлив.

Вяра, надежда и любов-това са нещата от които се нуждаем и които ни правят човеци!

Силвена Андонова-IV д клас

Магдалена Радева-VI д клас

Вяра , надежда любов

Вярата ми утихваше,
а борбата едва започваше.
Дълго продължи тази борба,
и нямах сили да продължа.
Надеждата гаснеше бавно,
душата ми плачеше жално.
Огън гореше доскоро в сърцето,
а не остана и въгленче клето.

За любовта се борих жадно,
но и нея губех бързо, безпощадно.
Исках да се откажа, но чух глас небесен:
-Не спирай , пътя няма да е лесен,

Но ти ще успееш, че вяра свещена, надежда
крилата,
любов несломима напред ще те водят,
навред по земята.
И Бог ще ти шепне един благослов:
Носи в сърцето си Вяра, Надежда и Любов!

Мерлин Ахмедова-IV в клас

Вяра

Човек без вяра е слепец.
В невидимото вярваме ли ние?
Надяваме се все така напред,
с увереност и вяра да вървим.

Надежда

Надежда има всеки на света-
Дали това е шанс, мечта,
възможност ли е или просто тя
увереност е в нашата съдба?

Любов

Любов е чудото, което кара
човека да върви напред.
Сърцата и душите пълни с радост
и възцарява мир навред.

Йордана Димитрова-IV в клас

10 ГОДИНИ „ВСЕЗНАЙКО“

10 години , о , възраст голяма!
В това училище била е и мама,
и аз тук израстнах с обич и грижа
и моите дечица тук ще запиша!
Стефан Ивайлов-V2 клас

Моето училище-работилница за толерантност

Двадесет и първи век за съжаление, не е векът на добротворчеството. Макар и едвам прохождащ, той се свързва най-често с грозното и лошото.

Защо всички говорим за толерантност, а рядко се замисляме за смисъла на тази дума.

Светът, в който живеем е изпълнен с мисли за оцеляване и е загърбил, това, което е в основата на човешкия живот-любовта, милосърдието и състраданието.

Те се загубиха като „старите пари“. Незнайно откъде в душите ни се загнезди злобата, завистта и нетърпимостта. Проблемите на възрастните оставят дълбока следа в съзнанието на съвременния ученик. Той не вярва в ближния, защото не вярва на самия себе си. Наранява чрез думите, унижава и потъпква човешкото достойнство.

И ако училището е мястото за творческа изява , то точно така ще се роди онази промяна , към която се стремим. Не само уроци, контролни и изпити смушават това пространство...

В него сме ние-мечтаещи и вярващи, търсещи и искащи, а това е основание да създадем „нови правила“. Те няма да са като тези на големите. Те ще имат за задача не да създават ред, а да внасят хармония , нежност, разбирателство в човешките взаимоотношения. Те ще изискват да се гледаме в очите , да изричаме истината и да приемаме различните.

Тези правила ще са в основата на „работилницата за толерантност“, в която единствено ще властва посланието на апостол Павел: Щом любов нямам, нищо не съм“.

Анита Илиева-VIIa кл

Моето семейство

Моето семейство е малко, но сплотено.

Ние винаги решаваме проблемите си заедно.

Споделяме болките и негодите, трудностите от всекидневието, с общи усилия преодоляваме всичко.

Моите родители са ми дали много, най-вече живот. Имала съм късмет, че не съм изоставена, както някои майки и бащи правят с децата си. Било то, поради финансови или други причини. Това не трябва да се случва и не е оправдаващо, защото те биха лишили едно невинно същество от нормален живот.

Ето защо, аз уважавам и обичам безкрайно много родителите си. Дори и да имаше някаква възможност да избирам, никога не бих се отрекла от тях. Въпреки недоразуменията, които понякога имаме, винаги намираме начин да превъзмогнем спора, да признаем вина, да се държим като хора един към друг.

Аз имам сестра по-голяма от мен.

Помня като сме се карали, изричали сме силни думи, в които дори не вярваме но даже всички тези обиди не могат да застанат между нас.

Ние винаги сме се обичали като сестри. Споделяме всичко, което ни тежи, както правят най-добрите приятели. Заедно се радваме, заедно сме в моменти на отчаяние и безизходица.

Аз смятам, че имам силна подкрепа от човек на когото мога да разчитам и да се доверя.

Аслъ Хикмет –VI в клас

Моето семейство

Моето семейство се състои от четирима члена.

Аз, мама, татко и малкия ми брат.

Предполагам, че както всяко дете аз също много обичам семейството си. Въпреки , че брат ми задава прекалено много въпроси, точно когато пиша важно домашно или драска по тетрадките ми и все пак аз много го обичам.

Мама и тате не ми позволяват всичко, което искам от тях, защото знаят, че някои неща не са най-доброто за мен, а те точно това искат.

В нашето семейство има правила , които всеки член е задължен да спазва.

Уважението, изпълняването на отговорностите които сам си поел са много важни в моето семейство.

Смятам, че моите родители са ме възпитали добре, както техните родители са ги възпитавали. Макар , че човек цял живот се учи , моите родители винаги ми повтарят:

„Бъди винаги снизходителна, добродушна, помагай на хората!“

Мама и тате имат една поговорка, която я знаят от техните родители и която на мен винаги ми я казват:

„Бъди добра без да очакваш отплата!“

Смятам , че семейството е дар за човека от Бога. А това е моят най-добър дар, който някога мога да имам.

Иляй Алиева-VI в клас

БЪЛГАРСКОТО МОРЕ

Морето и неговата необятна шир... За мен то е един от знаците на България, на красотата и безбрежните и простори, окъпани в слънчева светлина и морска пяна.

Докосването до морето винаги ме презарежда с надежда за нещо хубаво, вълшебно и отдавна мечтано. Едно лятно пътуване до Царево силно ме развълнува и впечатли. Сега, в дълбоката зима, с носталгия си спомням за градчето, намиращо се в най-южната част на българското Черноморие, в резервата на Сакар планина. Всичко там изглежда различно: морето, хората, природата, плажовете...

Престоят ми съвпадна с един голям християнски празник – Успение Богородично. Морето даваше ново усещане за този ден – по-приповдигнато, по-тържествено. Сякаш някаква магическа сила трептеше над безкрайната морска шир и невидим кръст шепнеше над вълните молтва за здраве, благодат, спасение... Колко малки и нищожни сме хората пред величието на морето! Прашинки в безкрая... Увлечени в ежедневиите си грижи, забравяме да се радваме на красотата, с която морето ни дарява. То отпуска сетивата, нашепва носталгични слова за времето, когато е било много по-тихо и уютно място за почивка. Старите български филми пазят спомена за чара на морето през 70-те и 80-те години на миналия век. Сега то е подвластно на неустовия човешки стремеж да се създават нови и нови сгради, търговски центрове, заведения. Мъчно ми е, че през последните години родината ми губи частица от красотата си с прекомерното застрояване по морските ни курорти. Сякаш чувам жалния глас на вълните: „Хора, спрете и се замислете за бъдещето! Не тровете водата, пазете ронещия се пясък и природата около морската шир!“

Размислите ми бяха прекъснати от камбанен звън. Успение Богородично е! Отправих се към църквата в Царево, разположена на висок хълм над скалите, където се разбиват вълните. Моята молтва на този свят празник беше да пазим истински морето си – една частица от българското. Само ако имаме съзнанието да се отнасяме с грижа към родното, ще успеем да го съхраним за идващите след нас. Трябва да сме по-отговорни към това, което ни дава самочувствие на българи!

Гледах безбрежната шир и душата ми се успокояваше, но в същия миг писък на чайка ме върна в реалността, където всичко беше тревожно, тъжно, страдащо за спасение.

Сега, като пиша тези редове, си спомням заглавието на новия български филм: „Светът е голям и спасение дебне отвсякъде“. И морето е голямо – един безграничен воден свят! Дано и за него да има милост и спасение...

Симона Иванова Стойнова – VI „в“ клас

ЕСЕН В БЪЛГАРИЯ

България... Име, събрало родното, великото, красивото. Какви непреходни гори, какви високи планини, какви бистри езера! Най-прекрасна е тази малка земя през есента. Есен... Който чуе името ѝ, веднага си представя вековни букове, по които са останали само някои поруменели листенца, които вятърът е пропуснал да издуха и да понесе към нови и непознати земи. Но скоро ще ги види и ще ги блъсне със страшна сила, за да полетят заедно с братята и сестрите си по своя есенен път. Сред силуетите на дърветата, гордо изправени като войници, са се разположили елите. През златната есен само те се зеленеят и радват окото на всеки. Тихо е. Защо ли? О, да, няма ги веселите пойни птици. Те са отлетели към топлиите страни, а през пролетта отново ще се върнат.

Колко е красиво! Красиво и вкусно... С кехлибареното грозде, със сочните плодове... В големите лозя с кошници в ръце младо и старо бере златните гроздове, а после от тях ще се лее вино.

Есента е радост за децата. Тогави с букет и чанта в ръка първокласникът прекрачва училищния праг и започва да учи родния си език. Малчуганите бързат да усвоят буквите, за да се нарекат истински българи и да се гордеят със себе си. И каквото и да казват другите богати страни, никой не може да се сравнява с България. Тя е несравнима – с традициите, обичаите, обредите, с природната красота и величието на древността си.

Останете в България! Не напускайте родината си! Дарете я с обич и надежда за спасение от злините! Трябва само заедно да открием този път на спасението...

Моника Йонкова Иванова - VI „в“ клас

Брой 24 III .2010 година бе отпечатан с активното съдействие на Творчески клуб „Всезнайко” с ръководител г-жа Нели Анастасова, учителите по български език и литература г-жа Галя Станчена и г-жа Диана Рунчева.

Графично оформление : Катя Милева.

Участници: Сара Проданова, Иляй Алиева, Аслъ Хикмет, Анита Илиева, Ивайло Николаев, Мирослав Георгиев, Силвена Андонова, Николета Николова, Цветина Димитрова, Николета Мариянова, София Манасиева, Марта Парашкевова, Марина Димитрова, Сонер Сеидов, Десислава Савкова, Моника Иванова, Симона Стойнова, Симона Рускова, Симона Росенова, Берна Шабанова, Силвена Андонова, Мерлин Ахмедова, Габриела Станоева.